

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag mogen wij het feest vieren
van 'De Gedaanteverandering van de Heer'.
Jezus is met drie van zijn leerlingen
een hoge berg op gegaan.
Dus niet met alle twaalf,
maar met slechts een klein clubje, drie man,
Petrus, Jakobus en Johannes.
En het was een hoge berg.
Ik weet niet of u wel eens een berg hebt beklommen.
Maar als je dan begint, is iedereen een beetje gespannen.
Hoe zal de tocht verlopen?
Hoe zwaar zal het zijn?
En wat zullen we boven aan de top van de berg
te zien krijgen?

En als ze dan de top bereiken,
verandert Jezus van gedaante.
Zijn gelaat begon te stralen als de zon.
Nou, wij kunnen als mensen nog niet eens
in de zon kijken.
We zouden er blind van worden.
Maar hier verandert het gelaat van Jezus als de zon.
Wat moet dat prachtig zijn geweest.
En zijn kleding werd glanzend als het licht!
Dat is dus de gedaanteverandering van de Heer
op de berg Tabor.

Toch moest ik ook denken
aan een ander verhaal van Jezus.
Nu niet op een hoge berg,
maar op een heuveltje, de Calvarieberg.
Goede Vrijdag.
Golgotha.
En daar hing Jezus aan een kruis.
Met een doornenkroon op zijn hoofd.

En niet met een stralende witte kleed,
maar alleen een lendendoek om.
Bespot, geslagen, gegeseld, gewond.

Wij zijn gewend aan dat beeld van Jezus aan het kruis.
In mijn gebedskamertje heb ik een grote afbeelding
van Jezus aan het kruis,
naar een schilderij van de beroemde Spaanse schilder,
Diego Velázquez.
Maar eigenlijk is zo'n mooi schilderij een afbeelding
van het vreselijke lijden van Christus!

Ik was eens in het Catharijnenconvent,
een museum in Utrecht.
En daar zag ik een moeder met een klein jochie
aan haar hand.
En de moeder keek vol bewondering naar
een mooi, groot schilderij van Jezus
aan het kruis op Golgotha.
Maar de kleine jongen trok zijn moeder weg
van dat schilderij.
En je kon zien dat hij nauwelijks omhoog durfde te kijken.
Hij wilde gewoon zo snel mogelijk weg
van dat schilderij.
En dan realiseer je je toch wel weer ineens
dat het lijden van Christus op zich genomen
natuurlijk iets vreselijks is.
Natuurlijk zien wij daarin ook vooral zijn liefde.
En daarom troost het ons
en mogen we daar graag naar kijken.
Maar het lijden op zich genomen
is natuurlijk vreselijk.

Nou, zo ging het ook een beetje met Petrus.
Een paar dagen eerder,
dus nog voordat ze met Jezus de berg op gingen,
had Jezus hun voor het eerst verteld
dat Hij moest lijden.

En dat Hij zelfs gedood zou worden,
maar op de derde dag zou worden opgewekt.
Nou, Petrus ontplofte bijna toen hij dat hoorde.
Hij nam Jezus apart en zei:
'Dat mag nooit gebeuren.'
God zal u beschermen, Heer!
Maar Jezus zegt dan tegen Petrus
op een bijna bestraffende manier:
'Houd Mij niet tegen.'
'Jij denkt alleen maar aan wat mensen willen,
maar niet aan wat God wil.'
En Jezus gebruikt dan zelfs het woord satan.
'Ga weg satan.'
Zo gewichtig was dit allemaal voor Jezus.

Maar goed, zes dagen later dus, neemt Jezus
deze drie leerlingen mee naar de berg Tabor.
Ik denk dat Jezus hun wilde laten zien:
'Ik zal moeten lijden.'
'Maar Ik zal jullie nu ook al een voorproefje geven
van de verrijzenis na dat lijden.'
'Hoe Ik zal zijn na de kruisdood.'
'Stralend als de zon.'
En ik denk dat de leerlingen dat ook nodig hadden
om alles vol te kunnen houden.

Toch zou ik met u graag nog naar één ding willen kijken.
Kan de verheerlijking op de berg Tabor
nou niet zonder de Calvarieberg?
Waarom zou Pasen niet zonder Goede Vrijdag kunnen?
Waarom moet er in ons geloof ook altijd dat lijden zijn?

Nou, dat is natuurlijk niet zo eenvoudig uit te leggen.
Maar toch wil ik het proberen.
Een van mijn hobby's is restauratie technieken.
Hoe moet je oude orgels, oude huizen,
oude kerken of oude schilderijen
restaureren?

Laten we eens gaan kijken naar de Nachtwacht van Rembrandt.
Zo'n schilderij slijt natuurlijk.
Het wordt vuil.
Het doek waarop het geschilderd is
kan op een gegeven moment vergaan.
En het schilderij van de Nachtwacht heeft ook nog eens
behoorlijk geleden onder een verhuizing.
Het was oorspronkelijk gemaakt
voor een grote feestzaal in de Kloveniersdoelen.
Maar het is toen later verhuisd naar het Paleis op de Dam,
het oude Stadhuis van Amsterdam destijds.
Maar daarvoor moest het wel iets worden ingekort.
Je kunt je dat nu bijna niet meer voorstellen.
Maar aan de zijkant en de onderkant
werd 'gewoon' een reep afgesneden!
En tenslotte kwam het te hangen in het Rijksmuseum,
waar het nu nog steeds hangt.
Maar daar was er ooit een psychisch gestoorde man, 1975,
die met een mes twaalf keer in de Nachtwacht sneed.
U ziet, er gebeurt van alles met zo'n schilderij.
En nu is het wonderlijke dat er nu vaklui zijn
die zo'n schilderij perfect kunnen restaureren.
Het lijkt er op dat ze tegenwoordig
bijna wel alles kunnen op dat gebied!

Nou, waarom vertel ik u dit nu allemaal?
Wel, Golgotha is Gods perfecte restauratie van de mens.
Want wat in het paradijs was misgegaan
door de zonde van de eerste mens, Adam,
met alle gevolgen van dien,
heeft de nieuwe Mens, Jezus,
op Golgotha perfect 'gerestaureerd'.
Jezus heeft alle beschadigingen
die een mens kunnen overkomen,
op zich genomen,
toen Hij hing aan dat kruis op Golgotha.
Een doornenkroon, geselslagen en noem maar op.
Maar God heeft Jezus op de derde dag doen opstaan.

Na Golgotha komt de Verrijzenis, Pasen.
Het begin van een perfecte restauratie van de mensheid.

En zo kregen de leerlingen
met de verheerlijking op de berg Tabor,
nu dus al een voorproefje van Pasen,
om onderweg naar Golgotha de moed niet te verliezen,
En dit voorproefje mag ook voor ons
nu een bemoediging zijn
om het lijden in onze tijd vol te houden.
Amen.